

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/309/2014
Identifikačné číslo spisu:	5112233864
Dátum vydania rozhodnutia:	10.12.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:5112233864.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne POHOTOVOŠŤ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35807598, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, IČO: 36864421, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. č. 13, o náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 17 C 272/2012, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 13. marca 2013 sp.zn. 10 NcC 96/2013 a uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 29. mája 2014 sp.zn. 9 Co 322/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 13. marca 2013 sp.zn. 10 NcC 96/2013 z a s t a v u j e.

Dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 29. mája 2014 sp.zn. 9 Co 322/2014 o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Žalobkyňa podala 27. septembra 2012 na Okresnom súde Žilina žalobu, ktorou sa voči žalovanej domáhala náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). V žalobe medziiným uviedla, že predmetnú ujmu jej spôsobil nesprávnym úradným postupom Okresný súd Zvolen, preto jeho sudcovia nemôžu danú vec prejednať a rozhodnúť. Vzhľadom na to žiadala, aby Krajský súd v Žiline rozhodol o prikázaní tejto veci inému súdu toho istého stupňa (§ 12 ods. 1 O.s.p.).

Nakoľko Okresný súd Žilina považoval žalobu v uvedenej časti za námietku zaujatosti jeho sudcov a spis po ich vyjadrení sa k argumentácii žalobkyne predložil na rozhodnutie Krajskému súdu v Žiline (§ 16 ods. 1 O.s.p.).

Krajský súd v Žiline uznesením z 13. marca 2013 sp.zn. 10 NcC 96/2013 rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Žilina JUDr. Anna Majeríková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na okresnom súde pod sp.zn. 17 C 272/2012.

Okresný súd Žilina rozsudkom z 19. februára 2014 č.k. 17 C 272/2012-59 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa voči žalovanej domáhala náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 29. mája 2014 sp.zn. 9 Co 321/2014 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 O.s.p.), žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Okresný súd Žilina uznesením zo 7. apríla 2014 č.k. 17 C 272/2012-97 uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 20 eur do 10 dní od právoplatnosti uznesenia. Rozhodol s poukazom na ustanovenia § 5 ods. 1 písm. a/, § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), pričom o výške poplatku rozhodol podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu Zákona o súdnych poplatkoch.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobkyne uznesením z 29. mája 2014 sp.zn. 9 Co 322/2014 uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.). Uviedol, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Mal za to, že súd prvého stupňa rozhodol o poplatkovej povinnosti jasne a zrozumiteľne v uznesení, ktorého výšku správne uviedol a tiež ustanovenia, ktorými sa pri svojom rozhodovaní riadil. Odvolací súd zastáva právny názor, v zmysle ktorého odvolanie žalobkyne je potrebné považovať za odvolací návrh. Preto je povinná zaplatiť poplatok z podaného odvolania. Nemožno súhlasiť ani s námietkou žalobkyne, že toto uznesenie je nepreskúmateľné, pretože je jasné, zrozumiteľné a sú v ňom citované príslušné ustanovenia zákona.

Uznesenie odvolacieho súdu z 13. marca 2013 sp.zn. 10 NcC 96/2013 napadla žalobkyňa dovolaním (č.l. 51 spisu), ktoré odôvodnila tým, že v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 237 písm. g/ a § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Rovnako žalobkyňa napadla aj uznesenie odvolacieho súdu z 29. mája 2014 sp.zn. 9 Co 322/2014 dovolaním (č.l. 135 spisu). Dovolanie odôvodnila tým, že v predmetnej veci sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.). Za odňatie možnosti konať pred súdom považovala údajnú prevapivosť. Podľa názoru dovolateľky rozhodnutie popiera doterajšiu konštantnú judikatúru, žalobkyni bola v rozpore so zákonom č. 71/1992 Zb. uložená poplatková povinnosť za odvolanie a tým jej bol spôsobený zásah do jej ústavného práva na súdnu ochranu, ktorý bližšie rozviedla v dovolaní. Žiadala napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

Žalovaná sa k dovolaniu písomne nevyjadрила.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolania podala včas žalobkyňa zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel pritom k záveru, že dovolania v predmetnej veci nie sú prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd zdôrazňuje, že v zmysle tohto ustanovenia môže účastník konania napadnúť dovolaním iba právoplatné rozhodnutia „odvolacieho“ súdu. Odvolacím súdom je krajský súd, ak rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu (§ 10 ods. 1 O.s.p.) a Najvyšší súd Slovenskej republiky, ak rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu ako súdu prvého stupňa (§ 10 ods.

2 O.s.p.).

V danom prípade prvé dovolanie (č.l. 51) smeruje proti rozhodnutiu, ktorým Krajský súd v Žiline rozhodoval nie ako súd odvolací (nekonal v zmysle § 201 a nasl. O.s.p.), ale ako súd nadriadený Okresnému súdu Žilina (konal v zmysle § 14 a nasl. O.s.p.). Takýmto dovolaním žalobkyne je teda napadnuté rozhodnutie iného než odvolacieho súdu; takéto rozhodnutie nie je spôsobilým predmetom dovolania.

Keďže dovolanie môže byť podané len proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, Občiansky súdny poriadok ani neupravuje funkčnú príslušnosť na prejednanie dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu iného než odvolacieho súdu. Nedostatok funkčnej príslušnosti súdu na prejednanie veci patriacej do právomoci súdov je neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, so zreteľom na ktorý súd konanie zastaví (§ 104 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243c O.s.p.). Najvyšší súd preto konanie o dovolaní žalobkyne voči uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 13. marca 2013 sp.zn. 10 NcC 96/2013 zastavil.

Keďže v prejednávanej veci bolo podané aj ďalšie dovolanie (č.l. 135) a smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, jeho prípustnosť bolo treba posudzovať podľa ustanovenia § 239 O.s.p.

Uznesenie odvolacieho súdu v predmetnej veci však nemožno podriaďiť pod žiaden dôvod prípustnosti vyplývajúci z ustanovenia § 239 O.s.p., lebo odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa nezmenil, ale ho potvrdil a nerozhodoval ani vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Rovnako odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení prípustnosť dovolania nevyslovil a nejde o potvrdzujúce uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, ani o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 1 písm. a/, písm. b/ O.s.p., ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. c/ O.s.p.). Dovolanie žalobkyne preto podľa ustanovenia § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. nie je prípustné.

Prípustnosť tohto dovolania žalobkyne by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní, v ktorom bolo vydané, došlo k niektorej z procesných vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalobkyňa existenciu procesných vád konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

So zreteľom na žalobkyňou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania, sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolateľky, že v prejednávanej veci jej postupom súdu bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Žalobkyňa v súvislosti s touto vadou namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé, pretože popiera doterajšiu konštantnú judikáciu, žalobkyňa bola v rozpore so zákonom č. 71/1992 Zb. uložená

poplatková povinnosť a tým jej bol spôsobený zásah do jej ústavného práva na súdnu ochranu.

S tzv. namietanou prekvapivosťou rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na predchádzajúce rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (napríklad sp.zn. 7 Cdo 102/2011, 2 Cdo 226/2011, 5 Cdo 46/2011). Odňatie možnosti konať pred súdom, ktoré bolo spôsobené tzv. prekvapivými, resp. nečakanými rozhodnutiami, podľa judikatúry najvyššieho súdu nastane vtedy, ak odvolací súd svoje rozhodnutie „nečakane“ založil na iných právnych záveroch než súd prvého stupňa, pričom účastníkovi bolo odňaté právo namietat správnosť (novo zaujatého) právneho názoru na inštančne vyššom súde. V týchto prípadoch spravidla odvolací súd vyvodil svoj (iný) právny záver zo skutočností, ktoré súd prvého stupňa výslovne právne neposudzoval, resp. nevyhodnotil a účastník v odvolacom konaní nemal dôvod namietat a zdôvodňovať prípadné nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa. V prejednávanej veci o takýto prípad odlišného právneho názoru odvolacieho súdu od prvostupňového súdu jednoznačne nejde, a preto je námietka žalobkyne v tomto smere nedôvodná.

Pokiaľ žalobkyňa odôvodňuje svoje dovolanie aj tým, že ňou napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, dovolací súd poznamenáva, že samotným právnym posúdením veci nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konania pred súdom konať, lebo právnym posúdením veci sa mu neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovisk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Z tohto dôvodu je právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov považované (len) za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ktorý ale sám osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 102/2004, sp.zn. 2 Cdo 282/2006, sp.zn. 3 Cdo 174/2005 a sp.zn. 4 Cdo 165/2003).

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 239 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalobkyne odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého uznesenia Krajského súdu v Žiline z 29. mája 2014 sp.zn. 9 Co 322/2014.

Žalobkyňa z procesného hľadiska zavinila, že sa konanie o jej dovolaní muselo zastaviť a vznikla jej povinnosť nahradiť žalovanej trovy tohto konania (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 146 ods. 2 O.s.p.). V konaní o jej dovolaní vzniklo procesne úspešnej žalovanej právo na náhradu trov konania proti žalobkyni, ktorá úspech v dovolacom konaní nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal žalovanej náhradu trov týchto konaní, lebo nepodala návrh na ich priznanie (§ 151 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.